

SVALBARD - BETAGENDE

av Stig Larsen og Bjørn Funke (foto)

Svalbard har fremstått for meg som et eventyrlig reisemål i mange år. Først som en fjern fremtidsdrøm, men så som en reell mulighet. Etter nylig å ha blitt medlem av paleontologisk museums venner (pallvenn) bød anledningen seg til å realisere drømmene mine.

Pallvenn i samarbeid med museet hadde satt opp en åpen ekspedisjon for medlemmene til Svalbard i august 2004. Dette var en gylden sjanse til å kunne oppleve denne nordligste delen av det norsk territorium.

Etter å ha hatt en ventetid på 3-4 måneder etter påmeldingsfristen skulle vi dra. Det må sies at tiden i forkant også var svært givende. Gleden ved å se fram til noe man virkelig ønsket seg var oppslukende. Det var vanskelig å prate om andre ting til venner og bekjente. Det medførte også en del forberedelser til turen. Vi skulle være borte i 11 dager og av disse en uke i felt under barske forhold (uten vannklossett og nærbutikk). Ting måtte være planlagt og klart!

Noe fikk vi sendt direkte opp til Marianneriggen og avhentet ved ankomsten. Bagasjen veide over 30 kg. ved innsjekking på flyplassen. Jeg slapp med skrekken for en kjemperegning for overvekt. Det er litt mer slingringsmann til Svalbard.

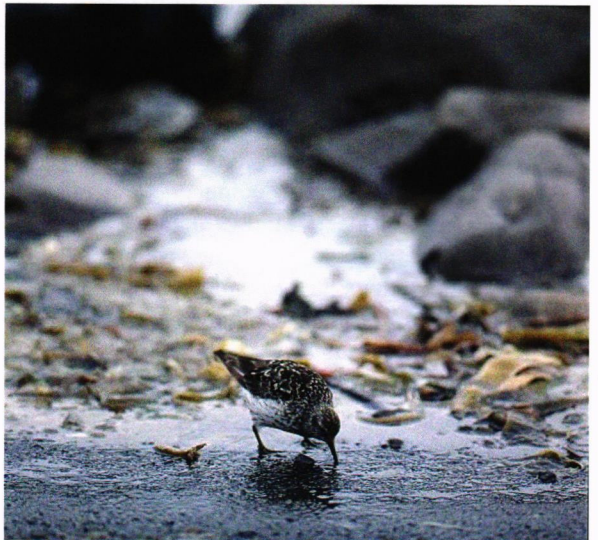
Noen av oss ankom Longyearbyen med nattflyet kl. 01.30 lørdag 14. august i nydelig midnattssol. Det var en sterk opplevelse å dra fra Gardermoen i skumringen for så å fly inn i et rike hvor solen ikke gikk ned.

Etter en tur på Longyearbreen på lørdag for å plukke plantefossiler ble det nydt en bedre middag på Huset med tilbehør. Nå var endelig det 12 mann og kvinnesterke teamet samlet. Søndag gikk for det meste med til å gjøre de siste forberedelsene. Det var alltid noe en hadde glemt å få med, samt at vi måtte proviantere for en hel uke. Mandag morgen hadde vi leid båt av polarinstituttet og skulle forflytte oss ut Adventsfjorden og et stykke opp Isfjorden til Deltaneseet. Selv denne turen gjorde dype inntrykk. Geologien i området gir terrenget et svært spesielt særpreg. Turen utover viste fram det ene «postkortmotivet» etter det andre, samtidig som det kunne ha vært en lærebok i geologi.

Vel framme på Deltaneset fikk vi installert oss i teltleieren samt montert snublebluss rundt. Det hadde vært noen isbjørner i området i dagene før vi kom, så for å ikke få nattlige overraskelser var dette en god løsning. Det følte ganske spennende å ha muligheten for kontakt med bamsen når man satt på toalettet med bukse på knærne og rifla i fanget. Tør påstå at vi hadde Norges fineste utsiktstoalett. Utsikt til fem breer og Isfjorden som lå badet i sol nesten døgnet rundt. Et fantastisk syn! Polarrev og rein var stadig å se rundt leieren. Motivene sto i kø for å feste seg på linsa og i minnet.

Det er ikke hverdagslig for en amatørgeolog å få en mulighet til å være med på å ta ut materiale som har slik historisk og vitenskapelig verdi. Selv om jeg har lang fartstid som steinsamler er det alltid med stor ærbødighet, at når storfunn avdekkes er det greit å ha med seg høyere faglig kompetanse. Her trengtes det stor faglig kyndighet for å kunne bevare disse fantastiske funnene av fiskeøgle og svaneøgler. Prosessen med å støpe inn disse beinfossilene var for meg svært lærerik. Samtidig som en fikk masse innsikt om hvordan disse dyrene har levd og spist, var det en stor fordel å kunne lære seg å se etter levninger av flere dyr. Det var ekstra gøy å kunne finne fram til et skjelett av en svaneøgle som etter hvert viste seg å være dobbelt så stor som den første. Dette ble liksom prikken over i-en!

Vi skulle bli hentet ut søndag morgen av polarinstituttets båt. Lørdag så det litt mørkt ut for dette. Vindstyrken økte til kuling og flere av teltene måtte rives før de knakk helt sammen. Det endte med at flere av oss måtte overnatte i hytta. Et utrolig koseleg påfunn var å lage vår egen Trivial Pursuit som underholdning innendørs når det blåste som verst. Vi våknet søndag til solskinn og stille vær. Etter en fin båttur tilbake til Longyearbyen ble vi møtt med flere flokker av niser som koste seg i bassenget utenfor kaia til Kullkompaniet.

Vel tilbake i sivilisasjonen var det et bad og en bedre middag som sto høyest på ønskelista. Etter en uke i felt med inntak av turmat blandet med leirholdig brevann var det flere som lengtet sterkt etter å få mer håndfast føde. Vi hadde blitt enige i felt at SAS-Radison hotellet var et sted hvor et godt måltid kunne inntas. Dette synes for øvrig Hillary Clinton også. Hun var også på Svalbardbesøk samtidig med oss. Hun var kanskje litt sur etter at Svalbardposten

hadde satt hennes besøk på side to mens øglefunnet fikk førstesida.

Etter et par dager i Longyearbyen hadde vi akklimatisert oss og satte oss på flyet hjem. Det var med en merkelig følelse en forlater Svalbard. Det å bli betatt av dette stedet er ikke så vanskelig, men det å få "basillen" slik at en må tilbake er enda lettere. Det følte som om man gikk i en ekstatisk rus i mange uker etter at jeg kom hjem. Dette var virkelig en opplevelse for livet!

Etterord:

En stor takk til Jørn Hurum, Hans Arne Nakrem og Pallvenn, samt de andre deltagerne som gjorde ekspedisjonen til den utrolige opplevelsen den ble!